

«Σταγόνα τη σταγόνα ο χρόνος. Βρύση ποτέ / Υποχθόνιο ψίθυροι όμως κατά καιρούς προ - / Πορεύονται των ημερών, κι ένας / Φεψάλυψ πυρ δίδει στον εγκοσμίωv τ' άπτερα»...

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...μη

μη

Μέχρι την περασμένη Κυριακή, όλοι εμείς που αγωνιούμε για το διχασμό στην ομογένεια και το βαρύ τίμημα που θα πληρώσει στο μέλλον αν παραμείνει διχασμένη, είχαμε πιστέψει ότι δεν θα ζήσουμε αρκετά χρόνια για να δούμε και να πανηγυρίσουμε την ομόνοια στην παροικία. Όλα έδειχναν ότι αυτοί που συνεχίζουν να ζουν τον εμφύλιο πόλεμο στις αντιπαλες παρατάξεις, εξτρεμιστές τής δεξιάς και τής αριστεράς, με μια πονηρή συμμαχία καταδίκασαν τον Ελληνισμό στη σημερινή κατάντια. Επειδή είναι αδιανόητο να μην μπορούν να γιορτάσουν μαζί τα παιδάκια τής Αρχιεπισκοπής με τα παιδάκια τής Κοινότητας, που δεν γνωρίζουν τίποτε για «εκκλησιαστικά» και αποσκιρτήσεις, ούτε θα το καταλάβουν αν τους το εξηγήσουμε. Αδιανόητο είναι να μ' ερωτούν ξένοι αν αληθεύει πως οι Έλληνες είναι χωρισμένοι και γιατί είναι τόσο δύσκολο να λύσουν τα προβλήματά τους. Αδιανόητο είναι να έρχεται ελληνόπουλο αξιωματικός στο πολεμικό ναυτικό τής Αυστραλίας στον εορτασμό τής 25ης Μαρτίου από την Κοινότητα και να φεύγει ντροπιασμένο όταν εξακριβώνει πως η Αρχιεπισκοπή γιορτάζει αλλού. Αδιανόητο είναι

να έχουμε πολιτιστικό Φεστιβάλ και να είναι απών ο κορυφαίος ποιητής και πνευματικός ηγέτης μας με τον κόσμο του. Αδιανόητο είναι να σηκώνονται στη συνέλευση τής Κοινότητας κομμουνιστές, υποτίθεται

με φονταμενταλιστές ταλιμπάν τής Ορθοδοξίας αυτοί που δεν πιστεύουν σε Θεό.

Όμως κατάντια είναι και να υπάρχουν - 70 χρόνια μετά - άνθρωποι που μιλούν για εγκλήματα των κομ-

Να μη σβήσει η φλόγα

άνθρωποι προοδευτικοί και να μπουρδολογούν υπέρ των... Νεοπαλαιοημερολογητών. Οι κομμουνιστές που δεν μπόρεσαν να πείσουν ούτε το Πατριαρχείο Μόσχας να γίνει πνευματικός ηγέτης τής Κοινότητας όταν μεσουρανούσε ο υπαρκτός σοσιαλισμός. Όπως αδιανόητο είναι και να συμμαχούν

μουμιστών στον εμφύλιο και να μισούν την «κομμουνιστική» Κοινότητα, λες και τα διέπραξαν τα μέλη της.

Πάντως, ο Αρχιεπίσκοπος κ. Στυλιανός είχε και πιθανόν έχει ακόμη καλούς φίλους κομμουνιστές όπως τον αξέχαστο Μοσκόφ, τον Καζάκο και αριστερούς λογοτέχνες για

τους οποίους έχει γράψει εγκωμιαστικά άρθρα και κριτικές.

Την περασμένη Κυριακή, όμως, στην Κοινότητα τα μέλη της άναψαν σαν το φως Ανάστασης τη φλόγα για γρήγορη συμφιλίωση που δεν πρέπει να την αφήσουμε να σβήσει.

Δεν θέλω να πεθάνω χωρίς να γίνει πραγματικότητα ένα όνειρο για το οποίο δίνουμε αγώνες από αυτό το μετερίζι περισσότερο από είκοσι χρόνια. Δεν θέλω να γίνει χίμμαιρα ο πόθος τού Ελληνισμού για μια παροικία ενωμένη, για κοινούς αγώνες και μεγάλα έργα.

Σήμερα θα γίνω «Στυλιανοπαίδι» και θα κάνω εκκληση στον Αρχιεπίσκοπο κ. Στυλιανό χωρίς να υποτιμώ ούτε στο ελάχιστο τη νοημοσύνη του, χωρίς να αμφισβητώ την πίκρα που νιώθει για τα όσα συνέβησαν στο παρελθόν, αλλά γνωρίζοντας από πείρα τις ευαισθησίες του, να ρίξει τόπο στην οργή και να αφουγκραστεί την παροικία που εκκλιπαρεί τη συμφιλίωση.

Κάποτε μου είχε πει ότι κανένας ηγέτης δεν απολαμβάνει 100% την αγάπη τού λαού του. Ας είναι ο πρώτος που θα το πετύχει, για τη δική του υστεροφημία και για το μέλλον τής ομογένειας...

* Με τον παρά μου...

Οι μεγιστάνες εκ-μεταλλευτές τού εθνικού πλούτου τής Αυστραλίας, απέδειξαν ακόμη μια φορά το σοφό ελληνικό ρητό πως «με τον παρά μου πηδώ και την κυρά μου», (επί το ευγενέστερο). Οι δισεκατομμυριούχοι μοναχοφάδες ξόδευσαν μερικά εκατομμύρια και πήδηξαν έστω μεταφορικά την πρωθυπουργό, Τζούλια Γκίλκαραντ, η οποία θα τους χαρίσει \$35 δις στα επόμενα δέκα χρόνια! Not bad, έτσι;

Γι' αυτό θα ήθελα να είμαι πλούσιος, πολύ πλούσιος για να ανεβάζω και να κατεβάζω κυβερνήσεις και ποιός γράφει τους ψηφοφόρους, τη δημοκρατία και την ελευθερία. Ποιός έχει ανάγκη πια τανκς και συνταγματάρχες όταν έχω στη διάθεσή μου μερικές δεκάδες εκατομμύρια δολάρια για να τρομοκρατώ τους πολιτικούς;

Δεν μου κάνει τα χατήρια ο πρωθυπουργός; Ξοδεύω μερικά εκατομμύρια σε διαφημίσεις εναντίον του και τον στέλνω να μαζεύει βρούβες. Δεν μου καλομίλησε ο αρχηγός τής αντιπολίτευσης; Πληρώνω μερικούς κονδυλοφόρους και δολοφονώ τον χαρακτήρα του. Ποιός κάνει κουμάντο σ' αυτή τη χώρα; Εγώ με τα δισεκατομμύρια δολάρια και ας νομίζουν οι χαζοχαρούμενοι ότι με τη ψήφο τους μπορούν να εκλέξουν την κυβέρνηση που θέλουν χωρίς τη συγκατάθεσή μου.

Το χρήμα δεν έχει κόμμα, ιδεολογία, ήθος, μόνο ψυχρή αδίστακτη δύναμη να επιβάλλεται και να καταπιέζει. Γι' αυτό οι μεγιστάνες θα κερδίζουν όσα θέλουν, ενώ οι μικροεπιχειρηματίες και οι οικογένειες τους θα δουλεύουν σκληρά για να μην χάσουν το σπίτι τους. Αυτό, φίλοι μου, είναι η έννοια τής... ελευθέρως αγοράς.

* Καλόο

- Τοτό, ο πελαργός σου έφερε ένα καινούργιο αδελφάκι...

- Καλά ρε μπαμπά, έξω κυκλοφορούν ένα σωρό ωραίες γυναίκες κι εσύ πήγες να πηδήξεις τον... πελαργό;

Το μήνυμα

Τού Νίκου Καρακατσάνη

Όταν πριν λίγο καιρό πληροφορήθηκα το εξωφρενικό, πως η Εκκλησία των Γ.Ο.Χ. (Γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί) είχε αποδεχτεί να λειτουργεί στις εκκλησίες της Ομοσπονδίας με το νέο ημερολόγιο, στο ραδιοφωνικό του Γ. Χατζηβασίλη του 2ΜΜ, τους είχα χαρακτηρίσει Γνήσιους Ορθόδοξους Χρηματιστές.

Εξέφραζα μ' αυτό το λογοπαίγνιο την αγανάκτηση κι αποτροπιασμό μου για ομάδες αδίστακτων εκμεταλλευτών, που κινούνται στο χώρο του Χρηματιστηρίου της αγωνιώδους μεταφυσικής ανάγκης του ανθρώπου, αλιεύοντας ψυχές για να ενισχύσουν το πορτοφόλιό τους.

Για την ακρίβεια ο αποτροπιασμός μου, δεν προέκυψε ούτε αιφνίδια, ούτε μόνο από την απίστευτη υποχώρησή στα πιστεύω τους, αλλά προϋπήρχε έχοντας κατά καιρούς παρακολουθήσει άλλες ασχημίες στον Ελλαδικό χώρο.

Η απέχθειά μου εξελίχθηκε σ' οργή, όταν στην έκτατη Γ.Σ της Κοινότητας, ο πρόεδρος Χ. Δανάλης αποκάλυψε πως από τα 14 σημεία - όρους που είχε θέσει η Κοινότητα Σύνδνευ για να προσχωρήσει στη συμφωνία, αφαιρέθηκε ένας και μόνο, εκείνος που τους δέσμευε να μην υπαναχωρήσουν από την δέσμευσή τους να λειτουργούν με το νέο ημερολόγιο, γυρίζοντας τις εκκλησίες μας στο παλαιό.

Το έγγραφο αυτό ντοκουμέντο κι όλη η επιχειρηματολογία τόσο του Χ. Δανάλη, όσο και του Ν. Παπανικήτα, της κας Πετροπούλου κι άλλων ομιλητών κατά της ένταξης, με τις παράλληλες τοποθετήσεις τους στη μόνη και μοναδική αυτονομία πλέον λύση, έπεισαν κάποιους αμφιταλαντευόμενους, αλλά κι άλλους να αναθεωρήσουν τις απόψεις τους, όπως προσωπικά διαπίστωσα.

Έγινε απόλυτα κατανοητό πως η ψηφοφορία αυτή, δεν είχε να κάνει με τη λύση του εκκλησιαστικού προβλήματος μέσω των... Γ.Ο.Χ., αλλά κατ' ουσία, μ' αυτή καθ' αυτή την ύπαρξη του ιστορικού οργανισμού.

Απλά, γιατί με μαθηματική ακρίβεια, η Κοινότητα θα παγιδεύονταν πολύ σύντομα σ' ένα πλήρες αδιέξοδο, α-

φού οι σχεδιασμοί των... σωτήρων αποκαλύφθηκαν με την απάλειψη του όρου που είχε θέσει η Κοινότητα Σύνδνευ προκειμένου να ενταχτεί.

Είναι ενδεικτική κι η άλλη αποκάλυψη του Χ. Δανάλη, πως το Προξενείο μας στην Αδελαιδα, αρνείται να καταχωρήσει στα βιβλία του τα μυστήρια που τελούν οι παλαιοημερολογίτες με το... νέο ημερολόγιο, που απλά σημαίνει, πως αφού αυτοακυρώθηκαν ως παλαιοημερολογίτες, άρα ακυρώθηκαν κι ιερείς της εκκλησίας των παλαιοημερολογιτών που αναγνωρίζεται από το κράτος.

Εκτός και αν το Ελληνικό κράτος αναγνωρίσει μία νέα Εκκλησία, εκείνη των Νεο-Παλαιοημερολογιτών ή ίσως Ομοσπονδίας(!) Εκκλησιών Αυτοκεφάλου και Νεο-Παλαιοημερολογιτών, κατά το Ομοσπονδία Άνω και Κάτω Κρύας Βρύσης.

Ξέχωρα, βέβαια, πως κυρίως το πρόβλημα δεν είναι αν αναγνωρίζει τα μυστήρια των Παλαιοημερολογητών το ελληνικό κράτος, αλλά αν τα αναγνωρίζει εδώ η Αρχιεπισκοπή.

Χάρη στην ωριμότητα που επέδειξαν τα μέλη της Κοινότητας με τη ψήφο τους που είναι σε πλήρη αρμονία με τη βούληση του συνόλου της παροικίας, αλλά και χάρη τη δημοκρατική λειτουργία του οργανισμού, αποφύγαμε τ' αδιέξοδα.

Το ακόμα πιο ευχάριστο είναι πως αντί να τα καταφέρουν να παγιδεύσουν τον οργανισμό, λειτουργήσαν ως καταλύτης ώστε ν' αναδειχτεί όσο ποτέ άλλοτε τόσο πειστικά και καθαρά, η βούληση των μελών να υπάρξει λύση του προβλήματος με την Αρχιεπισκοπή.

Αυτό είναι το κυρίαρχο μήνυμα της Γ.Σ., τόσο προς το διοικητικό συμβούλιο τής Κοινότητας, όσο και προς την Αρχιεπισκοπή που αδυνατώ να πιστέψω πως θ' αγνοήσουν.

Το ίδιο αδυνατώ να πιστέψω πως μπορούν ν' αγνοήσουν πλέον και τα λίγα εναπομείνοντα μέλη του οργανισμού που εξακολουθούν να παραμένουν σε θέσεις των 10ετιών του '50, '60 κι '70, όπου τα γεγονότα εξελίχτηκαν υπό παντελώς διαφορετικές κοινωνικο-πολιτικές συνθήκες εδώ και στην πατρίδα.

Τ' οφείλουμε όλοι μας, από τον πρώτο ως τον τελευταίο, στις γενιές εκείνες των συμπatriωτών μας της μαζικής μετανάστευσης που τόσες θυσίες υπέστησαν για να «κτίσουν» αυτή την ομογένεια που περηφανευόμαστε.

Είναι άδικο κι απάνθρωπο να φύγουν κι οι τελευταίοι απ' αυτούς κι άθελά τους ή ακόμη και με τα λάθη τους ν' αφήσουν πίσω τους διχόνοια.